

ואזהרה לשורף עצי הקדש היא מהכא:
 דכתיב "ואשיריהם תשרפון באש, לא
 תעשון כן לה' אלהיכם", שאסור לאבד עצים
 המוקדשים לה' אלהיכם.

אמר רמי בר חמא: הא פלוגתא דרב חסדא
 ורבה בענין "הואיל" — מחלוקת דרבי
 אליעזר ורבי יהושע היא.

דרבי אליעזר, שאמר בהפרשת חלה טמאה
 ביום טוב "לא תקרא לה שם עד שתאפה",
 סבר: כל זמן שעדיין לא הפריש חלה
 מהעיסה, מותר לאפות את כולה לחמים
 לחמים.

ואף שבהכרח לא יאכלו את כל הלחמים
 שיאפה ממנה, שהרי אחד מהם יופרש לחלה
 ויאסר באכילה. ולכאורה נמצא שהוא טורח
 ביום טוב באותו הלחם שיופרש לחלה שלא
 לצורך אוכל נפש.

מכל מקום מותר לאפות את כל הלחמים.
 משום דאמרינן: הואיל ואם הוא רוצה, הוא
 לא יפריש לחם אחד שלם לחלה, אלא יבצע
 מעט מכל לחם ולחם, ויפרישו לחלה.

הילכך, נחשב כל לחם בפני עצמו ראוי
 לאכילה, ומותר לאפותו.

ורבי יהושע סבר, לא אמרינן "הואיל". וכיון
 שבסופו של דבר הוא עתיד להפריש לחם
 אחד שלם לחלה, והוא לא יהיה ראוי
 לאכילה, נמצא שחלק מאפיתו היא שלא
 לצורך אוכל נפש, ולכן אסור לו לאפות
 כלום.

אמר רב פפא: לא בהכרח בהכי פליגי.

למזבח? מה לי אם איסור גופו הוא, ומה לי
 אם איסור מחמת דבר אחר הוא? והרי בכל
 ענין הוא אינו מן המותר לישראל.

ועוד אקשיה:

הא את [רבה] הוא דאמרת, יש חילוק
 מלאכות לשבת, שאם עשה בשבת כמה
 מלאכות בהעלם אחד, חייב חטאת על כל
 מלאכה ומלאכה בפני עצמה, על אף שכולן
 נכללו באזהרה אחת. וילפינן כן מקראי.

אבל אין חילוק מלאכות ליום טוב, שאם
 עשה ביום טוב כמה מלאכות במזיד, אינו
 לוקה אלא אחת. שהרי לא עבר אלא על לאו
 אחד של "לא תעשו כל מלאכה".

אם כן, איך קתני שהמבשל ביום טוב חייב
 שניים, גם משום בישול וגם משום מוקצה?
 והרי אם עשה שתי מלאכות יחד, אינו לוקה
 אלא מלקות אחת.

אמר ליה רבה: אלא אפיך איסור הבערה
 ביום טוב, ועייל תחתיו איסור השתמשות
 בעצי אשירה. שמבשל בעצי אשירה [עץ
 שעבדוהו לשם עבודה זרה], האסורים
 בהנאה.

ואזהרה להנאת עבודה זרה היא מהכא:
 דכתיב "ולא ידבק בידך מאומה מן החרב".

אמר ליה רב אחא בריה דרבא לאבוי: אם
 במבעיר עצי אשירה איירי — נלקי נמי
 משום "ולא תביא תועבה אל ביתך", ואמאי
 לוקה חמש בלבד? והלא עבר על ששה
 לאוין.

אלא, אפיך איסור הבערה ביום טוב, ועייל
 איסור הבערת עצי הקדש.